

- 2) Artykuł 5 ust. 1 dyrektywy 2008/104 należy interpretować w ten sposób, że stanowisko zajmowane przez pracownika tymczasowego udostępnionego Europejskiemu Instytutowi ds. Równości Kobiet i Mężczyzn (EIGE) można uznać za stanowiące „to samo stanowisko” w rozumieniu tego przepisu nawet przy założeniu, że wszystkie stanowiska, w odniesieniu do których EIGE zatrudnia personel bezpośrednio, obejmują zadania, które mogą wykonywać wyłącznie osoby podlegające regulaminowi pracownicemu urzędników Unii Europejskiej.

(¹) Dz.U. C 77 z 9.3.2020.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 9 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht – Niemcy) – LW / Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-91/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka w dziedzinie azylu i ochrony uzupełniającej – Normy dotyczące kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej – Dyrektywa 2011/95/EU – Artykuły 3 i 23 – Korzystniejsze normy, jakie państwa członkowskie mogą utrzymać lub wprowadzić w celu rozszerzenia ochrony wynikającej z azylu lub ochrony uzupełniającej na członków rodziny beneficjenta ochrony międzynarodowej – Nadanie pochodnego statusu uchodźcy małoletniemu dziecku na podstawie statusu uchodźcy uzyskanego przez jego rodzica – Utrzymanie jedności rodziny – Najlepsze zabezpieczenie interesów dziecka]

(2022/C 11/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: LW

Druga strona postępowania: Bundesrepublik Deutschland

Sentencja

Artykuł 3 i art. 23 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie możliwości nadania przez państwo członkowskie na podstawie korzystniejszych przepisów prawa krajowego, mających na celu utrzymanie jedności rodziny, pochodnego statusu uchodźcy małoletniemu dziecku obywatela państwa trzeciego, który uzyskał ten status na podstawie systemu ustanowionego przez tę dyrektywę, nawet jeśli to dziecko urodziło się na terytorium tego państwa członkowskiego i posiada, za pośrednictwem drugiego ze swoich rodziców, obywatelstwo innego państwa trzeciego, na którego terytorium nie groziłoby mu prześladowanie, pod warunkiem, że do tego dziecka nie znajduje zastosowania podstawa wykluczenia, o której mowa w art. 12 ust. 2 tej dyrektywy, oraz że owo dziecko nie ma, wskutek posiadanego obywatelstwa lub innych elementów charakteryzujących jego osobisty status prawny, prawa do lepszego traktowania we wspomnianym państwie członkowskim w porównaniu z sytuacją, w której nadano by mu status uchodźcy. W tym kontekście nie ma znaczenia ustalenie, czy od dziecka i jego rodziców można racjonalnie oczekiwać osiedlenia się na terytorium tego innego państwa trzeciego.

(¹) Dz.U. C 209 z 22.6.2020.